

Sygn. akt II CSK 125/17

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku M. B. i A. B.

przy uczestnictwie R. K. i M. K.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 września 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 1 września 2016 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 1 września 2016 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołali się na jej oczywistą zasadność.

Jak zostało wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ., z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ. i z dnia 13 marca 2017 r., I CSK 596/16, nie publ.). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie

stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona. Skarżący nie wykazali, że zastosowanie art. 381, art. 378 § 1 i art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez Sąd Okręgowy było oczywiście błędne lub doprowadziło do tego, że zaskarżone postanowienie jest oczywiście nieprawidłowe. Ponadto najważniejszy zarzut naruszenia art. 381 k.p.c. – niezależnie od jego merytorycznej oceny – nie mógłby odnieść skutku, skoro reprezentujący skarżących na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik będący adwokatem nie zgłosił zastrzeżenia do protokołu co do naruszenia tego przepisu po tym, jak Sąd na tej rozprawie postanowił oddalić jego nowe wnioski dowodowe jako spóźnione (art. 162 i art. 210 § 2¹ w związku z art. 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy nie orzekł, ponieważ pełnomocnik uczestników nie zawarł w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosku o zasądzenie tych kosztów na wypadek odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 109 § 1 zd. pierwsze w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.). Wniosek o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego został w odpowiedzi na skargę kasacyjną ograniczony do sytuacji, w której nastąpiłoby jej oddalenie. Co więcej, w petitum odpowiedzi na skargę kasacyjną nie zawarto w ogóle wniosku o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, zamieszczając go tylko w uzasadnieniu odpowiedzi i nie łącząc go z wnioskiem o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

aw

aj